Дата прийняття:	04/04/2019
Дата набуття статусу остаточного:	04/07/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF HODŽIĆ v. CROATIA *(Application no. 28932/14)*
Зміст:	У травні 2012 року заявник був затриманий у зв'язку з підозрою у здійсненні погроз по мобільному телефону щодо двох осіб та поміщений під варту. У ході досудового розслідування експерт І. С. надіслала до органу прокуратури, що провадив розслідування, свій висновок щодо стану психічного здоров'я заявника. У цьому висновку І. С. зазначила, що заявник страждає на параноїдальну шизофренію, а тому є небезпечним для суспільства та потребує поміщення до психіатричного закладу. В липні 2012 року прокуратура пред'явила обвинувачення заявникові у вчиненні двох погроз по телефону двом особам та клопотала про застосування до заявника заходів медичного характеру. Суд повернув клопотання прокуратури з підстави неповноти експертного висновку щодо стану психічного здоров'я заявника. В серпні 2012 року експерт І. С. разом із психологом доповнила свій висновок додатковою медичною інформацією. Експерт зазначила, що вона отримала медичну карту заявника із записами лікаря загальної практики, проте не могла зв'язатись з його психіатром В. Г., а тому обґрунтувала свої висновки результатами первинного огляду заявника та вказала, що їй не потрібні інші документи для визначення діагнозу. Таким чином, на основі отриманих записів експерт повторила свій попередній висновок. 28 серпня 2012 року прокуратура знову звернулася до суду з клопотанням про застосування до особи заходів медичного характеру. Тим часом, 30 серпня 2012 року, заявник був звільнений, оскільки максимальний період його досудового

	тримання під вартою закінчився. У грудні 2012 року в ході судового розгляду проводився допит психіатра В. Г., лікаря загальної практики та інших свідків, які могли надати свідчення щодо психічного стану заявника. У свою чергу заявник надав два медичні висновки психіатра В. Г., відповідно до яких не страждав на параноїдальну шизофренію. Суд відхилив висновки В. Г. через те, що вони були зроблені приватним лікарем та суперечили висновкам експерта І. С., і ухвалив рішення про застосування до заявника заходів медичного характеру (поміщення до психіатричного закладу строком на шість місяців). Апеляційну та касаційну скарги заявника на рішення суду про поміщення до психіатричного закладу суди відхилили як необґрунтовані. Після набрання рішенням суду першої інстанції законної сили заявник поїхав до міста Сараєво (Боснія та Герцеговина), де пройшов огляд у двох експертів у галузі судової психіатрії та психолога. Під час такого огляду було встановлено, що заявник все ж страждає різними розладами особистості, проте діагноз «параноїдальна шизофренія» не підтвердився. У жовтні 2013 року суд першої інстанції постановив ухвалу про примусове поміщення заявника до психіатричного закладу. Заявник оскаржив її, обґрунтовуючи новим висновком експерта, однак суд відхилив його апеляцію. У результаті заявник не був поміщений до психіатричного закладу, оскільки органи влади не встановили його місцезнаходження.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд) щодо кримінального провадження в суді. Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції щодо цивільного провадження стосовно поміщення заявника до психіатричного закладу.